

[Holstein.]

sørgelige Vidnesbyrd om og Tegn paa, at der ikke alene er Fare for, at en saadan Proletarisering kan komme til at finde Sted, men Tegn paa, at en saadan Proletarisering allerede er i Gang. Jeg har et levende Indtryk af, at man ikke vil kunne sige om mange af vore højtstaaende Embedsmænd, hvad en amerikansk Teaterleder sagde om den amerikanske Atlanterhavsflyver Charles Lindbergh, da han havde afslaaet en Opfordring til at gaa paa Turné i Amerika og tale i de store Byer nogle faa Minutter hver Aften for et Honorar af 7 000 Dollars pr. Aften med den Motivering, at han var Flyver og kun ønskede at være Flyver: Jeg er bange for, at den Fyr ikke bryder sig om Penge. Jeg har et levende Indtryk af, at disse Bekymringer behøver man ikke at nære hverken for den forhenværende højtærede Handelsministers Vedkommende eller for mange af vore højtstaaende Embedsmænds Vedkommende. Jeg har meget mere Indtryk af, at de levendegør Rigtigheden af den største engelske Bestikkelsesminister, Lord Robert Walpoles Ord i Begyndelsen af det 18de Aarhundrede: Alle Mænd har deres Pris, all men have their price. Det forekommer mig, at paa et Tidspunkt, hvor der i Tide og Utide fra den højtærede Regerings Side tales om Nødvendigheden af, at Arbejdslønningerne nedsættes, idet de er alt for høje, og hvor der tales om, at det danske Samfund ikke bør taale, ikke bør finde sig i det sociale Understøttelsessystem, som i øvrigt Venstre-regeringer selv har skabt, og hvor Kritikken herimod rejstes med den Motivering, at hvis Arbejderbefolkningen blot er tilstrækkelig arbejdsvillig, saa behøver man ikke nogen Form for Understøttelse, for saa kan de faa Arbejde til saa lav en Pris, at man ikke behøver at give Understøttelse; det forekommer mig, at set paa denne Baggrund er alt, hvad der foregaar med Hensyn til Lønninger og Ben og Bierhvert i vor saakaldte Overklasse og i de ledendes og toneangivendes Kredse i det danske Samfund, af en saadan Beskaffenhed, at det ikke lader sig opretholde samtidig med, at man nedad fremfører en Kritik og gør sig til Talsmand for Synsmaader, som det gøres fra den ansvarlige Regerings Side.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard havde forleden moralske Anfægtelser og luftede sin Forargelse over, at Majoratsbesidderne ikke var blevet Formueejere i Kraft af Flid og Dygtighed. Deri har det ærede Medlem Ret, men jeg maa maaske blot en passant

tilføje, at dette jo ikke er noget Bevis for, at de ikke forvalter og administrerer deres Formuer og deres Godser baade med Flid og Dygtighed, mange af dem; men jeg har et levende Indtryk af, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard med ikke mindre Ret kunde forarges over, at saa mange højtstaaende og indflydelsesrige Personer i dette Samfund med en imponerende Flid og Dygtighed erhverver sig Poster og Stillinger, hvor det Arbejde og den Flid og den Aktivitet, som udøves, efter at Posterne og Stillingerne er erhvervet, ikke tilnærmelsesvis svarer til den Aflønning, der ydes de paagældende. Det er ud fra disse Synsmaader, at jeg synes, at Tiden nu er inde til, at dette høje Ting viser Offentligheden sit Ansigt usminket med Hensyn til et Principspørgsmaal af den Beskaffenhed og den Størrelse som det, vi her behandler. Det er i sin Art noget af det grælleste, vi har haft til Behandling her i Rigsdagen.

Jeg vil minde om, at det ærede konservative Folkeparti med det ærede Medlem Hr. Sven som Ordfører i Fjor var dybt indigneret over de Honorarer, som det Federspilske Industriudvalg havde oppebaaret, og foreslog, at Forslaget om Bevillingen til disse Honorarer skulde vises tilbage til Finansudvalget og stryges paa Tillægsbevillingsloven. Der var Flertal herfor i Folketinget, og det var først, da Bevillingen paa ny blev indsat i Landstinget, og Handelsministeren havde givet Tilsagn om, at Industriudvalget skulde være ophævet og ude af Verden med det samme, at Bevillingen blev accepteret her i Tinget. Naar man fra konservativ Side og fra et Folketingsflertals Side gik saa skrappt — og efter min Formening med Rette — til Værks i den Sag, som dog var langt, langt mindre lastværdig og udæskende overfor den offentlige Mening end den Sag, vi her staar overfor, synes jeg ikke, at Tinget — hvis det vil være i Harmoni med sig selv og sin Stilling til Tilfældet fra i Fjor, og hvis det vil vise, at det bestaar af de Tillidsmænd og de Honnethedens Repræsentanter for Befolkningen, som dette Ting har Pligt til at være —, kan undslaa sig for klart at tilkendegive under den ene eller den anden Form, hvad det mener om disse Honorarers Oppebærelse og Udbetaling.

Jeg vil derfor tillade mig at stille et Forslag til Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Jeg er ikke sikker paa, at mit Forslag er ganske i Overensstemmelse med Tingets Forretningsorden, men jeg ved, at der findes et Fortilfælde for, at en Paastand paa Overgang til Dagsordenen er